जघानाथ ततो जिष्णुः किरातमुरसा बली । पाण्डवञ्च विचेष्टन्तं किरातोऽप्यहनद्बली ।
तयोर्भुजविनिष्पेषात् सङ्घर्षणोरसोस्तथा । समजायत गात्रेषु पावकोऽङ्गारधूमवान् । १९२०
तत एनं महादेवः पीड्य गात्रैः सुपीडितं । तेजसा व्यक्रमद्रोषाच्चेतस्तस्य विमोहयन् ।
ततोऽभिपीडितैर्गात्रैः पिण्डीकृत इवाबभौ । फाल्गुनो गात्रसंरुद्धो देवदेवेन भारत ।
निरुच्छ्वासो ऽभवच्चैव सन्निरुद्धो महात्मना । पपात भूम्यां निश्चेष्टो गतसत्त्व इवाभवत् ।
स मुहूर्त्तन्तथा भूत्वा सचेताः पुनरुत्थितः । रुधिरेणाप्लुताङ्गस्तु पाण्डवो भृशदुःखितः ।
शरण्यं शरणं गत्वा भगवन्तं पिनाकिनं । मृन्मयं स्थण्डिलं कृत्वा माल्येनापूजयद्भवं । १९१५
तच्च माल्यं तदा पार्थः किरातशिरसि स्थितं । अपश्यत् पाण्डवश्रेष्ठो हर्षेण प्रकृतिङ्गतः ।
पपात पादयोस्तस्य ततः प्रीतोऽभवद्भवः । उवाच चैनं वचसा मेघगम्भीरगोहरः ।
जातविस्मयमालोक्य तपःक्षीणाङ्गसंहतिं ॥ भव उवाच ॥ भो भो फाल्गुन तुष्टोऽस्मि कर्म्मणा ऽप्रतिमेन ते ।
शौर्य्येणानेन धृत्या च क्षत्रियो नास्ति ते समः । समं तेजश्च वीर्य्यञ्च ममाद्य तव चानघ ।
प्रीतस्ते ऽहं महाबाहो पश्य मां भरतर्षभ । ददामि ते विशालाक्ष चक्षुः पूर्व्वर्षिर्भवान् । १९२०
विजेष्यसि रणे शत्रूनपि सर्व्वान् दिवौकसः । प्रीत्या च तेऽहं दास्यामि यदस्त्रमनिवारितं ।
त्वं हि शक्तो मदीयं तदस्त्रं धारयितुं क्षणात् ॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततो देवं महादेवं गिरिशं शूलपाणिनं ।
ददर्श फाल्गुनस्तत्र सह देव्या महाद्युतिं । स जानुभ्यां महीं गत्वा शिरसा प्रणिपत्य च ।
प्रसादयामास हरं पार्थः परपुरञ्जयः ॥ अर्जुन उवाच ॥ कपर्द्दिन् सर्व्वदेवेश भगनेत्रनिपातन ।
देवदेव महादेव नीलग्रीव जटाधर । कारणानाञ्च परमं जाने त्वां त्र्यम्बकं विभुं । १९२५
देवानाञ्च गतिं देव त्वत्प्रसूतमिदं जगत् । अजेयस्त्वं त्रिभिर्लोकैः सदेवासुरमानुषैः ।
शिवाय विष्णुरूपाय विष्णवे शिवरूपिणे । दक्षयज्ञविनाशाय हरिरुद्राय वै नमः ।
ललाटाक्षाय सर्व्वाय मीढुषे शूलपाणये । पिनाकगोप्त्रे सूर्य्याय मार्ज्जालीयाय वेधसे ।
प्रसादये त्वां भगवन् सर्व्वभूतमहेश्वर । गणेशं जगतः शम्भुं लोककारणकारणं ।
प्रधानपुरुषातीतं परं सूक्ष्मतरं हरं । व्यतिक्रमं मे भगवन् क्षन्तुमर्हसि शङ्कर । १९३०
भगवद्दर्शनाकाङ्क्षी प्राप्तोऽस्मीमं महागिरिं । दयितं तव देवेश तापसालयमुत्तमं ।
प्रसादये त्वां भगवन् सर्व्वलोकनमस्कृतं । न मे स्यादपराधोऽयं महादेवातिसाहसात् ।
कृतो मयाऽयमज्ञानात् विमर्दो यस्त्वया सह । शरणं प्रतिपन्नाय तत्क्षमस्वाद्य शङ्कर ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तमुवाच महातेजाः प्रहस्य वृषभध्वजः । प्रगृह्य रुचिरं बाहुं क्षान्तमित्येव फाल्गुनं ।
परिष्वज्य च बाहुभ्यां प्रीतात्मा भगवान् हरः । पुनः पार्थं साम्बपूर्व्वमुवाच वृषभध्वजः । १९३५
इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि कैरातपर्व्वणि महादेवस्तवे एकोनचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ३९ ॥
॥ देवदेव उवाच ॥ नरस्त्वं पूर्व्वदेहे वै नारायणसहायवान् । वदर्य्यां तप्तवानुग्रं तपो वर्षायुतान् बहून् ।
त्वयि वा परमं तेजो विष्णौ वा पुरुषोत्तमे । युवाभ्यां पुरुषाग्र्याभ्यां तेजसा धार्य्यते जगत् ।